

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Marka Bedřicha, soudce Mgr. Marka Zimy a soudkyně JUDr. Jitky Hroudové ve věci

žalobkyně: **Barrandov Televizní Studio a. s.**, IČO 416 93 311
sídlem Kříženeckého náměstí 322, 152 00 Praha
zastoupen advokátem JUDr. Martinem Richterem, Ph.D.
sídlem Seifertova 2919/12, 130 00 Praha 3

proti
žalované: **Rada pro rozhlasové a televizní vysílání**
sídlem Škrétova 44, 120 00 Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalované z 28. 6. 2022, č. j. RRTV/8370/2022-beh,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalované se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Dne 6. listopadu 2021 byl na programu Televize Barrandov v čase od 11:03 hodin odvysílán pořad Vaření se Soukupem. Pořad obsahoval obchodní sdělení umístění produktu, proto byl na začátku, jednou v průběhu a na konci označen piktogramem „PP“.
2. Podle § 53a odst. 3 zákona č. 231/2001 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání (dále jen „zákon o vysílání“), musí být pořad obsahující umístění produktu

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

označen nejen na začátku a na konci ale také po každém přerušení reklamou. Této povinnosti žalobkyně nedostála, neboť opomněla pořad označit piktogramem po přerušení dvěma reklamními bloky. Žalovaná proto uznala napadeným rozhodnutím žalobkyni vinnou ze spáchání přestupku podle § 60 odst. 1 písm. k) uvedeného zákona. Žalobkyně se na soud obrátila, aby přezkoumal zákonnost tohoto rozhodnutí. Pro věc je podstatné, zda žalobkynino jednání naplnilo materiální stránku přestupku a jak dlouhou platnost má upozornění žalované na porušení zákona dle § 59 uvedeného zákona.

II. Žalobní argumentace

3. Žalobkyně navrhla, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a vrátil věc žalované k dalšímu řízení.
4. V prvním žalobním bodu namítá, že žalovaná dostatečně neposoudila materiální stránku spáchaného přestupku, která je nutnou podmínkou, aby mohl být nějaký čin za přestupek vůbec označen. Neoznačení pořadu po reklamní přestávce v důsledku opomenutí není natolik společensky škodlivé, aby mohlo naplnit skutkovou podstatu přestupku. Naplnění formálních znaků přestupku neznamena automaticky naplnění i jeho materiální stránky. K tomu žalobkyně odkazuje na judikaturu Nejvyššího správního soudu (dále též „NSS“) i odbornou literaturu. Má za to, že žalovaná jasně nevymezila, jaký konkrétní zájem chráněný zákonem svým jednáním žalobkyně porušila či ohrozila, a zda tak učinil v míře potřebné pro označení jejího jednání za přestupek. Nestací pouze obecně uvést, že „diváci mohli být o povaze pořadu uvedeni v omyl“, ale je třeba doložit společenskou závažnost konkrétními okolnostmi.
5. Žalobkyně namítá, že není zřejmé, jak se z hlediska společenské škodlivosti odlišuje situace, kdy si divák zapne pořad v jeho průběhu, kdy nemusí být podle zákona označen piktogramem, od situace, kdy si divák zapne pořad po přerušení reklamou, kdy zákon označení ukládá, ale vlivem opomenutí k tomu nedošlo. V obou případech není divák o umístění produktu informován, ale zatímco v prvním případě není podle žalované způsobena újma zájmu chráněnému zákonem, ve druhém ano. Piktogram se během pořadu, který trval 42 minut, objevil třikrát, a vyjma jeho absence po reklamě, byly dodrženy veškeré ostatní povinnosti týkající se umístění produktu. Výše uvedené okolnosti spolu s nízkou sledovaností pořadu (vysílán mimo hlavní vysílací čas a pouze jedinkrát reprízován) snižují společenskou závažnost pod míru potřebnou pro spáchání přestupku.
6. Ve druhém žalobním bodu žalobkyně namítá, že nebyla naplněna podmínka předchozího upozornění na porušení zákona podle § 59 odst. 2 zákona o vysílání. Žalobkyni bylo doručeno upozornění na porušení zákona 16. 7. 2018. Má však za to, že s ohledem na dobu, která od doručení uplynula (více než tři roky), není upozornění v tomto řízení o přestupku využitelné. Zákon dobu platnosti upozornění neupravuje. Je proto třeba analogicky aplikovat institut zahlazení odsouzení (trestu) z obecného trestního a přestupkového práva. Pokud se zahlazení použije na tresty, tím spíše se musí dle žalobkyně použít i na instituty nižší závažnosti, tj. na upozornění. Účinky upozornění by se proto měly promlčet nejpozději uplynutím 3 let od doručení.
7. Žalobkyně si je vědoma judikatury NSS, ze které vyplývá, že upozornění podle zákona o rozhlasovém a televizním vysílání platí vůči provozovateli, kterému bylo doručeno, ve skutkově obdobných případech „věčně“. Tyto závěry NSS z let 2012 a 2015 ale není možné aplikovat, neboť přijetím nového přestupkového zákona v roce 2016, došlo ke komplexní

změně právní úpravy přestupkového práva. Starší judikatura proto není v poměrech nové právní úpravy automaticky použitelná a měla by být podrobena přezkumu.

III. Vyjádření žalované

8. Žalovaná navrhl, aby soud žalobu zamítl.
9. Je přesvědčena, že se materiální stránkou přestupku zabývala dostatečně. Jasně vymezila, který zájem je v tomto případě zákonem chráněn, i jak jej žalobkyně porušila. K tomu zopakovala argumentaci z napadeného rozhodnutí. Podle žalované nebyly prokázány žádné okolnosti, které by měly snižovat společenskou škodlivost žalobkynina jednání. Těmito okolnostmi nemohlo být odvysílání pořadu mimo hlavní vysílací čas, ani to, že byl jednou reprízován. Skutečnost, že pořad jinak dostal všem zákonem požadovaným náležitostem, dokládá pouze to, že žalobkyně nebyla stíhána pro další přestupky, ale nijak nesnižuje závažnost jejího jednání. Žalovaná připomíná, že tyto okolnosti společně s žalobkyní projevenou lítostí vedly k upuštění od potrestání.
10. Žalované nepřisluší spekulace nad tím, zda je právní úprava smysluplná, jak žalobkyně naznačuje. Odmítá argument, že neoznačení produktu po přerušení reklamou nevykazuje žádnou společenskou škodlivost, protože divák stejně není o umístění produktu informován, zapne-li si pořad v jeho průběhu. Touto logikou by celé ustanovení § 53a odst. 3 zákona o vysílání v podstatě ztratilo smysl.
11. K druhému žalobnímu bodu žalovaná uvedla, že podle judikatury NSS nemá upozornění na porušení zákona podle § 56 zákona o vysílání povahu rozhodnutí, které by zasahovalo do práv a povinností žalobkyně. Nejedná se o odsouzení či trest, proto nelze analogicky použít institut zahlazení odsouzení či trestu. Podle komentářové literatury i rozhodovací praxe NSS je navíc nerozhodné, jaká doba uplynula před vydáním upozornění a následným uložením sankce. Upozornění vydané před více než třemi lety je podle žalované stále v korporátní paměti profesionála – provozovatele televizního vysílání. Upozornění na porušení zákona je specifickým institutem, který platí výhradně v oblasti rozhlasového a televizního vysílání, a přijetím nového přestupkového zákona nebyl nijak dotčen. Judikaturu NSS, která se k upozornění vztahuje, je proto třeba nadále aplikovat.

IV. Ústní jednání

12. Ve věci se konalo ústní jednání v souladu s § 49 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).
13. Žalobkyně setrvala na své žalobní argumentaci a odkázala na ni. Zdůraznila, že hlavní spornou otázkou jsou časové účinky upozornění na porušení zákona. Dle žalobkyně nemůže mít účinky navždy. V posuzované věci uplynuly od upozornění více než tři roky, což je delší doba, než kdyby se řešilo promlčení přestupku. Zároveň upozornila na to, že v jejím případě nebyl naplněn materiální znak přestupku.
14. Žalovaný též setrval na své argumentaci a odkázal na ni. K dotazu soudu sdělil, že žalovaný ve své praxi aplikuje upozornění bez jakékoliv časové ohraničenosti.

V. Posouzení věci soudem

15. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v rozsahu uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.) a vycházel ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
16. Žalobu podala včas osoba k tomu oprávněná.

17. Žaloba není důvodná.
18. Podle § 53a odst. 3 věty první zákona o vysílání platí, že *pořady obsahující umístění produktu musejí být na začátku, na konci a v případě přerušení reklamou nebo teleshoppingovými šoty rovněž po tomto přerušení zřetelně označeny jako pořady obsahující umístění produktu, aby diváci nemohli být žádným způsobem uvedeni v omyl o povaze těchto pořadů.*
19. Podle žalované žalobkyně nedodržela povinnost označit pořad obsahující umístění produktu, neboť opomněla označit pořad po přerušení dvěma reklamními bloky. Žalovaná proto uznala napadeným rozhodnutím žalobkyni vinnou ze spáchání přestupku podle § 60 odst. 1 písm. k) zákona o vysílání a zároveň upustila od potrestání.
20. Ze správního spisu zjistil soud následující skutečnosti.
21. Žalobkyně byla dne 26. 6. 2018 písemně upozorněna na porušení § 53a odst. 3 zákona o vysílání, kterého se dopustila dne 16. 4. 2018 vysláním pořadu Instinkty Jaromíra Soukupa, v němž nebylo označeno umístění produktu po přerušení pořadu reklamou. Upozornění jí bylo doručeno dne 16. 7. 2018.
22. Dne 21. 12. 2021 zahájila žalovaná na svém zasedání řízení o nyní projednávaném přestupku žalobkyně, což žalované oznámila přípisem, který jí byl doručen dne 29. 1. 2022.
23. V přestupkovém řízení byl dne 22. 3. 2022 proveden důkaz přehráním záznamu předmětného pořadu, o čemž byla žalobkyně předem informována.
24. Žalobkyně vyjádřila nad svým jednáním lítost a uvedla, že v žádném případě neporušila předmětnou povinnost úmyslně. Poté uvedla v zásadě totožnou argumentaci jako v podané žalobě.
25. Napadeným rozhodnutím byla žalobkyně shledána vinnou spácháním přestupku a bylo upuštěno od uložení správního trestu. Rozhodnutí bylo žalobkyni doručeno dne 18. 7. 2022.

V.A Materiální stránka přestupku

26. Žalobkyně v prvním žalobním bodu namítá, že žalovaná dostatečně neposoudila materiální stránku přestupku. Podle žalobkyně žalovaná jasně nevymezila, jaký konkrétní zájem chráněný zákonem svým jednáním žalobkyně porušila či ohrozila, a zda tak učinila v míře potřebné pro označení jejího jednání za přestupek.
27. Podle § 5 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, je přestupkem *společensky škodlivý protiprávní čin, který je v zákoně za přestupek výslovně označen a který vykazuje znaky stanovené zákonem, nejde-li o trestný čin.* Z tohoto ustanovení vyplývá, že znaky přestupku jsou stanoveny zákonem, přičemž přestupek je vymezen materiálním a formálním znakem, které musí být naplněny současně. Materiální znak přestupku spočívá v tom, že protiprávní jednání porušuje nebo ohrožuje zákonem chráněné zájmy. V tomto ohledu je definice přestupku shodná s dřívější definicí v § 2 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích. Při posuzování materiální stránky je proto dle soudu nadále plně využitelná i judikatura vztahující se k dřívější úpravě (z ní vychází též komentářová literatura – srov. např. Jemelka, L., Vetešník, P. *Zákon o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich. Zákon o některých přestupcích. Komentář.* 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2020, komentář k § 5).

28. Ustanovení § 53a odst. 3 ve spojení s § 60 odst. 1 písm. k) zákona o vysílání chrání spotřebitele, konkrétně společenský zájem na tom, aby diváci nebyli uvedeni v omyl o tom, že pořad obsahuje obchodní sdělení (v podobě umístění produktu), které může působit na jejich spotřebitelské chování.
29. Judikatura správních soudů je dlouhodobě ustálena v závěru, že jednání, jehož formální znaky jsou označeny zákonem za přestupek, naplňuje v běžně se vyskytujících případech materiální znak přestupku, neboť porušuje či ohrožuje určitý zájem společnosti (srov. např. rozsudek NSS ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008-45, č. 2011/2010 Sb. NSS). Z judikatury vyplývá, že soudy jsou k použití materiálního korektivu zdrženlivé; k naplnění materiálního znaku nedojde pouze tehdy, existují-li významné okolnosti, které snižují konkrétní společenskou nebezpečnost tak, že nedosahuje ani minimální hranice typové nebezpečnosti (viz rozsudek NSS ze dne 12. 2. 2015, č. j. 3 As 92/2014-32). Zároveň NSS ve své rozhodovací praxi dovodil, že *„i přesto, že jsou správní orgány povinny konkrétní společenskou nebezpečnost deliktu zkoumat, není zpravidla nutno, aby se jí explicitně zabývaly i při odůvodňování svých rozhodnutí. V zásadě totiž platí, že materiální stránka správního deliktu je dána již naplněním skutkové podstaty deliktu. Až ve chvíli, kdy je z okolností případů jasné, že existují takové výjimečné skutečnosti, jejichž nezohlednění by vedlo k výsledku zjevně rozpornému s účelem a funkcí správního trestání (...), musí se intenzitou konkrétní společenské nebezpečnosti zabývat i v odůvodnění“* (viz rozsudek NSS ze dne 30. 3. 2011, č. j. 1 Afs 14/2011-62).
30. Soud má za to, že žalovaná se v napadeném rozhodnutí v souladu s výše citovanou judikaturou dostatečně podrobně zabývala tím, který společenský zájem je v posuzovaném případě chráněn a jak konkrétně jej žalobkyně ohrozila. I skutková podstata přestupku je v napadeném rozhodnutí popsána jasně a srozumitelně. K dostatečně podrobnému zkoumání materiální stránky žalovaná přistoupila přesto, že ze skutkových okolností je zcela zřejmé, kterou zákonnou povinností a jakým způsobem žalobkyně porušila. Soud se nedomnívá, že by zde existovaly takové výjimečné okolnosti, které by vedly k závěru o nenaplnění materiálního znaku přestupku. Žalovaná zcela srozumitelně odůvodnila, že žalobkyní namítané okolnosti (pořad splňoval ostatní zákonné náležitosti a měl nízkou sledovanost) nesnižují společenskou závažnost natolik, aby dané jednání nebylo možné kvalifikovat jako přestupek. Tyto výjimečné okolnosti navíc žalobkyně v řízení před soudem nijak nedoložila.
31. Ustanovení § 53a odst. 3 zákona o vysílání jasně stanoví, že provozovatel musí pořad obsahující umístění produktu označit nejen na začátku a na konci, ale také po každém přerušení reklamním blokem. Žalobkyně tuto svou povinnost nesplnila. Lze přisvědčit žalované, že přijetí argumentu, že neoznačení pořadu po reklamě není samo o sobě dostatečně společensky závažné, by vedlo k faktické nepostižitelnosti jednání, které je v rozporu s jasným zněním zákona o vysílání. Tím by ustanovení § 53a odst. 3 tohoto zákona v podstatě ztratilo smysl.
32. Soud proto shledal první žalobní námitku nedůvodnou.
- V.B Absence upozornění na porušení zákona*
33. Soud se neztotožňuje ani s druhou žalobní námitkou, že nebyla naplněna podmínka předchozího upozornění na porušení zákona. Touto otázkou se opakovaně zabýval NSS v rozhodnutích, na která přílehavě odkázala žalovaná.

34. Podle § 59 odst. 1 zákona o vysílání upozorní Rada pro rozhlasové a televizní vysílání (žalovaná) provozovatele vysílání, pokud porušuje povinnosti stanovené tímto zákonem nebo podmínky udělené licence, a stanoví mu lhůtu k nápravě. K náležitostem předchozího upozornění se vyjádřil rozšířený senát NSS v usnesení ze dne 14. 7. 2014, čj. 8 As 85/2012-88, č. 3110/2014 Sb. NSS, podle kterého musí upozornění obsahovat obdobné skutkové okolnosti, které by naplnily příště stejnou skutkovou podstatu deliktu jako ve skutku, na jehož protiprávnost Rada provozovatele upozornila. Musí v něm být vždy dostatečně konkrétně a nezaměnitelně popsána povaha závadného jednání a musí obsahovat konkrétní skutkové znaky, které Radu vedly k závěru o protiprávnosti jednání provozovatele.
35. Upozornění podle § 59 odst. 1 zákona o vysílání nemá povahu rozhodnutí a není přezkoumatelné ve správním soudnictví na základě žaloby proti rozhodnutí (srov. např. rozsudky NSS ze dne 6. 8. 2009, č. j. 6 As 46/2008-2, a ze dne 18. 9. 2013, č. j. 3 As 144/2012-19). Podle rozsudku NSS ze dne 15. 12. 2016, č. j. 2 As 254/2016-39, nemá upozornění ani povahu sankce. Na těchto závěrech se shoduje i komentářová literatura (srov. Rozehnal, A.: *Mediální zákony. Komentář*. Praha: ASPI, 2007, str. 174, a Chaloupková, H., Holý, P., Urbánek, J.: *Mediální právo. Komentář*. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2019, str. 174). Podle rozšířeného senátu NSS je „účelem upozornění v první řadě prevence. Upozornění je proto třeba vnímat v materiálním smyslu, tedy jako předání informace o tom, že provozovatel určitým konkrétním způsobem porušuje povinnost stanovenou zákonem a že mu za opakované porušení této povinnosti hrozí sankce“ (srov. již citované usnesení ze dne 14. 7. 2014, čj. 8 As 85/2012-88, bod 29).
36. Upozornění umožňuje nápravu protiprávního stavu dobrovolným odstraněním vytýkaných vad, nijak nezasahuje do právní sféry adresáta – nezakládá, nemění, neruší ani závazně neurčuje jeho práva a povinnosti. Až v případě neodstranění protiprávního stavu nebo při opakovaném porušení zákonné povinnosti bude zpravidla zahájeno správní řízení, jehož výsledkem může být odsouzení za spáchaný přestupek a uložení sankce. Upozornění tedy plní preventivní funkci tím, že umožňuje provozovateli vysílání, aby se deliktního jednání do budoucna vyvaroval, aniž by byl nyní sankcionován. Upozornění na porušení zákona tak směřuje ke zcela jiným účinkům než odsouzení či výkon trestu. Na rozdíl od trestu je totiž ve skutečnosti beneficiem pro pachatele – na rozdíl od toho, aby byl za protiprávní jednání shledán vinným a byla mu udělena sankce, jak je tomu v případě klasických přestupků, je nejprve upozorněn na protiprávní jednání a má možnost se mu bez postihu do budoucna vyhnout. Analogické použití institutů zahlazení odsouzení či trestu z obecné části trestního a přestupkového práva proto není případné.
37. Nepřípadná je i žalobkynina námitka, že žalovaná porušila její právo na spravedlivý proces, když vydání upozornění nepředcházelo správní řízení a proti upozornění se nemohla žalobkyně nijak bránit. K tomu žalobkyně odkázala na čl. 13 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. NSS nicméně opakovaně konstatoval, že upozornění podle § 59 odst. 1 zákona o vysílání je neformálním úkonem správního orgánu mimo správní řízení, a tudíž nemá v době jeho faktického provedení bezprostřední vazbu na žádné konkrétní správní řízení (srov. např. rozsudek NSS ze dne 6. 4. 2011, č. j. 7 As 20/2011-95). Jak již bylo uvedeno, upozornění je třeba vnímat v jeho materiálním smyslu jako předání určité informace, nemusí mít proto ani charakter samostatného aktu. Jelikož upozornění nijak nezasahuje do právního postavení adresáta, nemůže být ani porušením práva na spravedlivý proces, pokud proti němu není přípustný opravný prostředek.

38. K době platnosti upozornění se vyjádřil rozšířený senát NSS v usnesení ze dne 3. 4. 2012, č. j. 6 As 26/2010-101, č. 2632/2012 Sb. NSS, ve kterém konstatoval, že „požadavek, aby byla sankcionována jen taková „prostá“ porušení povinností podle zákona o vysílání, která následují po předchozím upozornění na jednání vykazující ve všech podstatných rysech obdobné znaky jako to, za něž má být uložena sankce, je uplatněním principu právní jistoty ve správním trestání. V něm je nezbytné, aby ten, kdo má být potrestán, mohl předem vědět s dostatečnou mírou jistoty, jaké konkrétní jeho jednání bude posouzeno jako protizákonné a trestáno (viz k tomu např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 4. 2007, č. j. 2 Afs 176/2006 - 96, č. 1258/2007 Sb. NSS, bod 27). Jistě tento požadavek nelze absolutizovat, nicméně v podstatné míře je třeba trvat na jeho dodržení. Důvodem k tomu je i neexistence časového limitu, po jehož uplynutí by předchozí upozornění takřkajíc „přestalo platit“. Ustanovení o prekluzi práva uložit pokutu resp. zahájit správní řízení k jejímu porušení totiž váží prekluzivní lhůty výlučně k rozhodným skutečnostem vztahujícím se k jednání naplňujícím znaky správního deliktu; časový rámec „platnosti“ předchozího upozornění jimi není žádným způsobem vymezen. Znamená to tedy, že předchozí upozornění platí „věčně“ (po dobu, po kterou provozovatel má licenci či registraci), a proto tím spíše je nutné, aby skutek, jehož se týká, byl velmi přesně a jednoznačně vymezen, neboť tím je determinován i obsah případných navazujících skutků, jež mohou být již sankcionovány. Po provozovateli je nicméně spravedlivé požadovat, aby upozornění, jichž se mu dostalo, schraňoval a řídil se jimi po celou dobu platnosti licence či registrace, neboť jako profesionál v oboru televizního či rozhlasového vysílání jistě může nastavit vnitřní mechanismy svého fungování tak, aby ti jeho zaměstnanci nebo jiní spolupracovníci, jejichž jednáním může dojít k porušení provozovatelových povinností podle zákona o vysílání, byli o předchozích upozorněních regulátora patřičně informováni a o jejich obsahu a důsledcích proškoleni“ (bod 41). V rozsudku ze dne 20. 11. 2015, č. j. 4 As 126/2015-29 pak NSS uvedl, že i v případě, pokud by odhlédl od závěrů rozšířeného senátu o tom, že předchozí upozornění nemá omezenou nebo stanovenou dobu platnosti, „dobu 3 let mezi vydáním upozornění a odvysíláním pořadem nepovažuje (...) za tak dlouhou, aby se stěžovatelka mohla jakkoli dovolávat toho, že zde mezi vydaným upozorněním a nově spáchaným protiprávním jednáním uplynula taková doba, která vylučuje jeho použitelnost...“ (bod 21). Učinil tak však výslovně „nad rámec nutného odůvodnění“.
39. Závěry citované z rozhodovací praxe NSS jsou nadále použitelné i po přijetí zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich. Jak správně upozornila žalovaná, upozornění na porušení zákona je specifickým institutem zákona o vysílání, jehož výklad nebyl novým přestupkovým zákonem nijak dotčen. Nová přestupková úprava nepředstavuje žádnou významnou diskontinuitu s předchozí úpravou, ani zásadní hodnotovou změnu. Platnost výše citovaných závěrů nezpochybnila správní soudy (viz rozsudky zdejšího soudu ze dne 26. 8. 2021, č. j. 6 A 109/2019-68, a ze dne 25. 4. 2018, č. j. 5 A 82/2017-49) ani Ústavní soud, který v usnesení ze dne 24. 7. 2018, sp. zn. I. ÚS 578/16, vydaném po nabytí účinnosti přestupkového zákona, konstatoval, že „§ 59 zákona o provozování rozhlasového a televizního vysílání nestanovuje žádnou dobu, po kterou by mělo upozornění platit a spíše působí preventivně pro budoucí nevysílání obdobně závadných pořadů. Z toho důvodu se upozornění nevztahuje pouze na jeden pořad, ale na všechny obdobné skutečnosti“. Soud proto nemá za to, že je dán důvod, aby se od této ustálené judikatury odchýlil.
40. Žalobkyni bylo dne 16. 7. 2018 doručeno upozornění na porušení § 53a odst. 3 zákona o vysílání. Skutek, jehož se upozornění z roku 2018 týkalo, se v podstatných rysech shoduje s jednáním, za které byl žalobkyně napadeným rozhodnutím uznána vinnou ze spáchání přestupku. V obou případech byl na programu Televize Barrandov žalobkyní odvysílán

pořad obsahující označení produktu a v obou případech nebyl po přerušení reklamním blokem označen zákonem požadovaným způsobem. Svými skutkovými okolnostmi se jednalo o typově obdobné a shodně právně kvalifikované situace. Žalobkyně si proto musela být vědoma, že v případě opakovaného porušení této povinnosti se dopouští protiprávního jednání, za které může být sankcionována. Upozornění proto v materiálním smyslu naplnilo svou preventivní funkci podle § 59 odst. 1 zákona o vysílání. Z výše citované judikatury NSS vyplývá, že ani skutečnost, že žalobkyně byla na porušení zákona upozorněna před více než třemi lety, nezbavuje upozornění jeho účinků.

41. Soud v souladu s judikaturou NSS uzavírá, že v daném případě byla podmínka předchozího upozornění na porušení zákona naplněna. I druhá žalobní námitka je proto nedůvodná.

VI. Závěr a náklady řízení

42. Soud dospěl k závěru, že žalobní námitky nejsou důvodné, a žalobu proto zamítl postupem podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
43. O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaná byla ve věci plně úspěšná, nicméně jí nevznikly žádné náklady řízení nad rámec běžného výkonu úředních činností. Proto jí soud náhradu nepřiznal.

Poučení

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 28. listopadu 2023

Mgr. Marek Bedřich v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

